

Arrest

nr. 303 408 van 19 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 november 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die de Salvadoraanse nationaliteit bezitten, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geloofwaardigheidsproblemen rezen bij hun verklaringen over hun precieze woonplaats, hun activiteiten en hun vluchtmotieven. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 263 913 van 19 november 2021.

In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat hij geen nieuwe elementen heeft, maar dat hij mentaal afziet en hij echt niet kan terugkeren naar El Salvador. Daarnaast verklaart hij dat zijn oom, E. A. C., binnenkort de politiek zal ingaan als vertegenwoordiger van Arena, een oppositiepartij, en dat de regering momenteel mensen van de oppositie vervolgt.

In het kader van haar huidig verzoek baseert verzoekster zich op dezelfde vrees die zij reeds aanhaalde in haar eerste verzoek, meer bepaald haar problemen met bendeleden. Zij verklaart dat een familielid van verzoeker een bewijsstuk ging halen in hun huis en diezelfde week werd ontvoerd en vermoord.

Ter staving van hun huidig verzoek leggen zij hun paspoorten en identiteitskaarten neer. Op 27 juli 2023 bezorgde hun advocaat per e-mail het CGVS nog een kopie van verzoekers tewerkstellingsbewijs en een kopie van een uittreksel van verzoekers sociale zekerheid.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen wordt onder meer op goede gronden als volgt gemotiveerd :

(i) hun vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 263 913 van 19 november 2021.

(ii) door louter te volharden in hun vermeende problemen met bendes, slagen zij er niet in de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is. Het gegeven dat zij naar aanleiding van hun huidig verzoek nog bijkomende verklaringen aanhalen - namelijk dat hun problemen nog steeds actueel zijn en een familielid van hen nog werd ontvoerd en vermoord - die volledig in het verlengde liggen van hun alreeds ongeloofwaardig bevonden relaas, werpt evenmin een nieuw licht op de beoordeling inzake hun eerste verzoek.

(iii) verzoekster overigens verklaart dat er een familielid van verzoeker vermoord is nadat hij naar hun huis is gegaan om een bewijsstuk te gaan halen, maar verzoeker hier niets over vertelt en zelfs zegt dat er geen nieuwe elementen zijn, hetgeen de geloofwaardigheid ondermijnt van de verklaringen van verzoekster. De geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekster de volledige naam van de persoon die vermoord is niet blijkt te weten terwijl het nochtans om een familielid van verzoeker gaat, verzoekster ook niet weet door welke bende hij vermoord is, terwijl verzoekers toch verantwoordelijk zouden worden geacht voor zijn dood door de familie van het slachtoffer.

(iv) waar verzoeker nog verklaart dat zijn oom, E. A. C., de politiek zal ingaan als vertegenwoordiger voor Arena en de regering mensen van de oppositie vervolgt, erop gewezen moet worden dat dit op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker bleef hierover in gebreke. Hij concretiseert op geen enkele manier op welke manier het toekomstige politiek activisme van zijn oom een impact zou hebben op zijn nood aan internationale bescherming.

(v) hun voorgelegde documenten bovenstaande verklaringen niet kunnen veranderen. Hun paspoorten en identiteitskaarten legden zij reeds neer in kader van hun eerste verzoek, en hebben slechts betrekking op hun identiteit en nationaliteit, die hier niet betwist worden. Wat betreft de kopieën van verzoekers werkdocumenten die hun advocaat nog per e-mail aan het CGVS bezorgde, dient er vooreerst opgemerkt te

worden, dat dit slechts kopieën betreffen die bovendien een gesolliciteerd karakter hebben. Verder hebben deze documenten slechts betrekking op verzoekers werk in El Salvador en tonen zij slechts aan dat verzoeker voor GrupoVision heeft gewerkt van september 2015 tot juni 2019, maar houden deze documenten geen verband met hun problemen. Dit zijn dus ook geen nieuwe elementen die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

(vi) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Zij hebben overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

(vii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers hebben aangebracht in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoekers het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelen, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekers een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid gesteld werden om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoekers tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

8. De toevoeging in het verzoekschrift omtrent het vermoorde familielid, kan niet overtuigen. Het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker aan zijn echtgenote niet zou hebben verteld over welk familielid het ging, met name de broer van zijn neef, staat haaks op de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ hierover niets heeft verteld en zelfs heeft verklaard dat er geen nieuwe elementen zijn. Daar het om een familielid van verzoeker zou gaan, mag redelijkerwijze worden aangenomen dat hij hierover melding had gemaakt, te meer hij nu betoogt dat hij aan verzoekster niet zou hebben verteld over welk familielid het ging. De toevoeging in het verzoekschrift is dan ook a posteriori en komt zeer gekunsteld over waardoor het de geloofwaardigheid van deze verklaringen nog verder ondermijnt. Verzoekers kunnen verder de verwerende partij niet verwijten hen niet te hebben uitgenodigd om de nodige toelichtingen te verschaffen, nu verzoeker zelf aangaf dat er geen nieuwe elementen voorhanden waren en volledig stilzwijgend was over het beweerde vermoorde familielid. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekers heden verder borduren op en volharden in hun relaas dat reeds eerder door de

commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekers in het kader van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen hebben afgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun initiële relaas.

9. Verzoekers verwijzen naar de voorgelegde werkdocumenten van verzoeker en stellen dat hij gespecialiseerd was in biometrische zaken, één van de twee ingenieurs was in El Salvador die dat programma ondersteunde, werkzaam was als subcontractant voor de politie en onder meer in de gevangenissen werkte. Zij menen dat dit element het profiel als verklikker in de ogen van de benedeleden zou bekrachtigen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker gedurende zijn interview bij de DVZ deze werkdocumenten op geen enkele wijze heeft vermeld, noch op enige wijze gewag heeft gemaakt dat benedeleden hem als verklikker zouden zien omwille van zijn werkzaamheden. Ook verzoekster maakte hiervan geen melding (Verklaring volgend verzoek). Ook tijdens hun eerste beschermingsverzoek werd zulk betoog niet aangehaald. Verzoekers' betoog houdt dan ook geen verband met zijn oorspronkelijk vluchtrelaas, met name de problemen met bende 18 omwille van het kapsalon dat zij openhielden; een vluchtrelaas dat niet werd aangenomen wegens geloofwaardigheidsproblemen omtrent hun verklaringen over hun precieze woonplaats, activiteiten en vluchtmotieven. Nergens blijkt dat verzoekers hun beweerde problemen in verband brachten met de werkzaamheden van verzoeker, noch hebben verzoekers in het kader van hun vorige beschermingsverzoek vermeld dat de werkzaamheden van verzoeker ertoe zouden leiden dat hij als verklikker zou worden gezien. De werkdocumenten werden na het interview op de DVZ van 6 juli 2023 via een e-mail van 27 juli 2023 aan het CGVS overgemaakt echter zonder enige duiding ervan. Het betoog in het verzoekschrift is dan ook volledig a posteriori. Uit de vertaling van de werkdocumenten blijkt enkel dat verzoeker van september 2015 tot juni 2019 werkzaam was in functie van gespecialiseerde technische ondersteuning toegewezen aan het AFIS project van de Nationale Civiele Politie op het gebied van vingerafdrukken. Uit de werkdocumenten blijkt niet dat verzoeker in gevangenissen zou hebben gewerkt, noch blijkt hieruit dat benedeleden op enige manier op de hoogte zouden zijn van zijn werkzaamheden, laat staan dat zij verzoeker om deze reden als verklikker zouden zien. Gelet op wat voorafgaat, vormen deze werkdocumenten dan ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit niet blijkt dat, ondanks de precaire situatie in El Salvador, er actueel sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bijgevolg is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet (langer) actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie die verzoekers bijbrengen in hun verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

11. Bijgevolg lijken verzoekers geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1776 staat onder eed en tolkt Spaans – Nederlands.

Verzoekers leggen een aanvullende nota neer.

Betreffende de beschikking die het voorwerp uitmaakt van hun verzoek om te worden gehoord, wijzen verzoekers er vooreerst op dat verzoeker de aandacht heeft gevestigd op zijn psychisch lijden. Aangezien hij was tewerkgesteld in een vertrouwelijke positie, dacht hij dat hij tegenover de asielinstanties niet alles kon zeggen, wat de omissies in zijn relaas verklaart. In de bestreden beslissingen en in de beschikking wordt onvoldoende rekening gehouden met deze psychologisch zwakke positie. Ook hebben zij een oom die in hun land van herkomst actief is in de politiek, wat een bijkomend probleem vormt. Verder wijzen zij er ook op dat een familielid van verzoeker werd vermoord. Op basis van dit alles besluiten zij nog steeds een vrees voor vervolging te kunnen doen gelden. Verder bevraagd door de voorzitter over de bij de aanvullende nota neergelegde stukken, licht verzoeker toe dat hieruit blijkt dat hij werkzaam was als technisch assistent voor een bedrijf dat werkt in onderaanneming voor de politie. Aangezien hij onder meer vingerafdrukken moest nemen, kwam hij persoonlijk in contact met criminelen en is hij door hen gekend, wat verklaart waarom zij op hem zijn gebeten. Aangezien hij voor zijn werk een confidentialiteitsverklaring had ondertekend, heeft hij dit voordien verzwegen, wat maakt dat er thans een nieuw element voorligt dat een nieuw onderzoek door de verwerende partij rechtvaardigt. Gevraagd wanneer en hoe hij deze documenten in zijn bezit heeft gekregen, stelt verzoeker dat hij hierover sinds een drietal weken beschikt en ze onmiddellijk na ontvangst heeft overgemaakt aan zijn advocaat, die nog steeds beschikt over de originelen. Verzoekers zijn erin geslaagd om verzoekers (voormalige) werkgever te contacteren nadat zijn echtgenote nieuwe contactgegevens had gevonden via een post op sociale media. Besluitend stellen verzoekers dat zij door een hele rollercoaster zijn gegaan, dat zij misschien niet alle details en tijdstippen steeds correct hebben weergegeven, maar dat hun verklaringen in hun totaliteit correct en geloofwaardig zijn.”

5. Verzoekers brengen ter zitting, met voormelde argumentatie en de door hen bij aanvullende nota bijgebrachte elementen, geen concrete en dienstige elementen of argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 14 november 2023.

5.1. Ze leggen ter zitting bij aanvullende nota kopieën neer van enkele documenten die zij daags voordien ook al via aanvullende nota in de vorm van een kopie aan de Raad overmaakten, en ze omschrijven die documenten in hun aanvullende nota als volgt:

“- Een bewijs dat verzoeker op de loondienst van Grupovision stond – “onderzoeks- en veiligheidsactiviteiten” (aanvullend stuk 1);

- Een bewijs dat verzoeker in die hoedanigheid als subcontractant voor de Nationale burgerpolitie werkte als technisch ondersteuningsmedewerker, meer bepaald op het gebied van dactyloscopie (het zichtbaar maken, classificeren en identificeren van vingerafdrukken) (aanvullend stuk 2). Verzoeker diende in die hoedanigheid vingerafdrukken af te nemen van criminelen in o.m. de gevangenen en andere overheidsinstellingen, waaronder ook heel wat bendeleden. Hij vermoedt dat dit er wellicht voor gezorgd heeft dat het schoonheidssalon van zijn echtgenote gevisieerd werd. Hij was gebonden door een confidentialiteitsovereenkomst met zijn werkgever, wat verklaart waarom hij hier eerder niet vrijuit over durfde spreken tegen het CGVS. Hij heeft dit echter op heden afgetoetst met zijn werkgever die hem toeliet hierover te spreken in België en zelfs deze verklaring opstelde.”

De Raad wijst erop dat verzoekers deze documenten al eerder in het kader van hun administratieve procedure via e-mail aan het CGVS hebben voorgelegd en dat in de beschikking van 14 november 2023 (punt 9) uitgebreid werd ingegaan op deze stukken, waarbij wordt toegelicht waarom deze geen nieuwe elementen vormen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Verzoekers lijken hier – met het opnieuw aanbrengen van diezelfde documenten – geheel aan voorbij te gaan en dit volledig uit het oog te verliezen.

Het opnieuw voorleggen van diezelfde documenten en voormelde toelichting hierover in de aanvullende nota doen geen afbreuk aan het voorgaande. Als aan die stukken al bewijswaarde en geloof wordt gehecht, tonen ze louter verzoekers werkzaamheden in zijn land van herkomst aan, maar ze vermogen geen ander licht te werpen op de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van het vluchtrelaas, zoals hierna zal blijken.

Op de vraag wanneer en hoe hij deze stukken in zijn bezit heeft gekregen, antwoordt verzoeker ter zitting dat hij sinds een drietal weken over die stukken beschikt – sinds november 2023 dus – en dat hij ze onmiddellijk na ontvangst heeft overgemaakt aan zijn advocaat die nog steeds over de originelen beschikt. Deze uitleg houdt echter geen steek. Het strookt immers niet met de vaststelling dat, zoals blijkt uit de gegevens in het administratief dossier, verzoeker die stukken al eerder op 27 juli 2023 aan zijn advocaat overmaakte, die deze diezelfde dag per mail aan het CGVS heeft bezorgd. De vaststelling dat verzoekers versie ter zitting niet overeenstemt met de eerdere gang van zaken zoals die blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier, doet afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van dit nieuw element.

Van verzoeker kon en mocht overigens worden verwacht dat hij bij de eerste neerlegging van die stukken meteen duiding hierover zou geven, hetgeen hij geheel heeft nagelaten aangezien de e-mail van zijn raadsman van 27 juli 2023 niet meer was dan het louter overmaken van de stukken aan het CGVS zonder ook maar enige verdere toelichting hierover te verschaffen.

Ter zitting volhardt verzoeker dat hij als technisch assistent werkzaam was voor een bedrijf dat werkt in onderaanneming voor de politie, dat hij onder meer vingerafdrukken moest nemen waardoor hij persoonlijk in contact kwam met criminelen en dat hij door hen gekend is, hetgeen verklaart waarom zij op hem gebeten zijn.

De Raad stelt vooreerst vast dat dit betoog geen steun vindt in de voormelde stukken, te meer verzoekers ter zitting niet, laat staan concreet en inhoudelijk, ingaan op hetgeen in de beschikking over die betreffende (werk)documenten wordt vastgesteld (in punt 9), met name: *“Uit de vertaling van de werkdocumenten blijkt enkel dat verzoeker van september 2015 tot juni 2019 werkzaam was in functie van gespecialiseerde technische ondersteuning toegewezen aan het AFIS project van de Nationale Civiele Politie op het gebied van vingerafdrukken. Uit de werkdocumenten blijkt niet dat verzoeker in gevangenschappen zou hebben gewerkt, noch blijkt hieruit dat bendeleden op enige manier op de hoogte zouden zijn van zijn werkzaamheden, laat staan dat zij verzoeker om deze reden als verklikker zouden zien.”* Verzoekers slagen er niet in deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Uit deze stukken kan aldus niet blijken dat verzoeker vingerafdrukken moest afnemen van criminelen, noch dat hij om die reden zou zijn gevisieerd en dat er een link zou zijn met het kapsalon van verzoekster. Dat verzoeker persoonlijk in contact kwam met criminelen, zoals hij ter zitting voorhoudt, wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Verder wordt opgemerkt dat verzoekers verklaringen niet overtuigen, maar geloofwaardigheid missen.

In dit verband wordt opnieuw gewezen op de vaststelling dat verzoeker bij zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming met geen woord repte over het feit dat hij omwille van zijn beroepsactiviteiten problemen kende met bendes, en dat hij er ook bij huidig volgend verzoek tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen melding van maakte, maar er daarentegen verklaarde *“geen nieuwe elementen te hebben”*. De Raad herhaalt dat verzoekers bij hun vorig, eerste beschermingsverzoek het kapsalon aanhaalden als de reden waarom bendes het op hen zouden hebben gemunt, waarbij zou zijn geëist het kapsalon te sluiten en zij met de dood zouden zijn bedreigd, maar waarbij er geloofwaardigheidsproblemen rezen bij hun verklaringen over hun precieze woonplaats, activiteiten en vluchtmotieven.

Waar verzoeker thans ter zitting opwerpt dat hij eerder heeft gezwegen over zijn werkzaamheden als oorzaak van hun problemen (met een bende) in El Salvador omwille van de confidentialiteitsverklaring die hij destijds zou hebben ondertekend op het werk, is dit niets meer dan een a posteriori-uitleg die niet werd aangehaald in zijn verzoekschrift, die geenszins ernstig is en zijn eerder stilzwijgen niet kan verschonen of vergoelijken.

Van een verzoeker om internationale bescherming wordt immers verwacht dat hij zo spoedig mogelijk alle nodige elementen ter staving van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, in het bijzonder wat betreft de redenen waarom hij om internationale bescherming verzoekt (artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet). Verzoeker is hertoe aldus volledig in gebreke gebleven.

Wanneer men zich wendt tot de autoriteiten van een land om er internationale bescherming te verzoeken, is hieraan inherent het vertrouwen in deze autoriteiten verbonden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen, zoals verzoekers bovendien van in het begin bij hun vorig, eerste verzoek uitdrukkelijk duidelijk werd gemaakt. Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt bijgevolg onder meer verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. De medewerkingsplicht vereist van de verzoeker om internationale bescherming dat hij van in het begin van en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over o.a. alle facetten van zijn relaas, zoals te

dezen aangaande de redenen van zijn problemen in zijn land van herkomst en zijn vrees bij terugkeer en het verband met zijn werkzaamheden.

In deze wijst de Raad er nog op dat verzoekers nog tot 30 mei 2023, ofwel ruim anderhalf jaar, hebben gewacht om huidig volgend verzoek in te dienen nadat hun eerste verzoek om internationale bescherming bij arrest van de Raad van 19 november 2021 met nr. 263 913 werd afgesloten. Dat zij hiermee zo lang hebben gewacht, klemt des te meer aangezien het geen nieuw element in hun relaas betreft, maar iets dat zij al eerder bij hun vorig verzoek hadden kunnen en moeten aanbrengen, maar waarover zij verkozen te zwijgen.

Gelet op het grote belang dat verzoekers heden aan verzoekers werkzaamheden in de periode van september 2015 tot juni 2019 in het land van herkomst toeschrijven, hadden zij dit element dus al veel eerder kunnen en moeten melden, met name zo spoedig mogelijk en dus van bij het begin en minstens in de loop van hun vorige, eerste procedure inzake hun verzoek om internationale bescherming. Hierbij wordt beklemtoond dat ook in het kader van hun vorig beroep bij de Raad, in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming, verzoekers hier niet de minste melding van maakten.

Verzoeker vermeldde enkel dat hij verantwoordelijke was van een technische dienst bij Grupo Vision en dat hij aan projecten werkte, maar maakte geen melding van een project dat verband hield met het nemen van vingerafdrukken van criminelen noch van enig verband tussen zijn werkzaamheden en de beweerde problemen met benedeleden (NPO, 25 februari 2021, p. 9-10).

Daarnaast en daarenboven wordt herhaald dat verzoeker dit belangrijk 'nieuw' element in hun relaas, met name de link tussen zijn werkzaamheden en de problemen met de benedeleden, ook bij zijn huidig volgend verzoek niet meteen vermeldde. Integendeel zelfs, tijdens zijn interview in het kader van zijn huidig tweede beschermingsverzoek bij de DVZ verklaarde verzoeker daarentegen uitdrukkelijk *“geen nieuwe elementen te hebben”*, maar mentaal af te zien en echt niet te kunnen terugkeren naar El Salvador. De werkdocumenten werden verder pas na het interview op de DVZ van 6 juli 2023 via een e-mail van 27 juli 2023 aan het CGVS overgemaakt, echter zonder enige duiding ervan.

Ten slotte wordt nog vastgesteld dat verzoeker geen confidentialiteitsverklaring voorlegt die hij zou hebben ondertekend en evenmin een begin van bewijs van het bestaan ervan, zodat dit betoog ter zitting niet enkel a posteriori maar ook geheel ongestaafd is en dus niet meer dan een loutere bewering.

De Raad merkt ook op dat het in het licht van die voorgehouden confidentialiteit opmerkelijk en bevreemdend is dat verzoekers werkgever hier toch iets van op papier zet. Het document, dat bovendien geen origineel maar een kopie betreft, heeft daarenboven een gesolliciteerd karakter, gelet op de bewoordingen in het document dat *“het werd uitgereikt voor de doeleinden die verzoeker nuttig acht”*. Zeker in het licht van het voorgehouden strikt vertrouwelijk karakter en de confidentialiteitsverklaring die verzoeker bij zijn werkgever zou hebben ondertekend, mag het verbazen dat verzoekers werkgever dit schriftelijk en met zulke bewoordingen en insteek zou hebben neergepend en bezorgd.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, blijft de conclusie in de beschikking dat in casu geen nieuw element voorligt dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt, gehandhaafd.

5.2. Dat verzoeker gebonden was door de confidentialiteitsovereenkomst met zijn werkgever en er daarom eerder niet vrijuit over durfde te spreken, maar dit eerst heeft afgetoetst met zijn voormalig werkgever en deze hem toeliet hierover te spreken en hem voormeld document bezorgde, verklaart of rechtvaardigt bovendien geenszins waarom hij tijdens zijn gehoor op de DVZ in het kader van huidig volgend verzoek ook over andere zaken dan zijn werkzaamheden en de rol ervan zweeg.

Immers, waar zijn echtgenote, thans verzoekster, tijdens haar gehoor in het kader van huidig tweede verzoek verklaarde dat omwille van hun problemen met een bende een familielid van verzoeker werd vermoord, sprak verzoeker met geen woord over de ontvoering van en de moord op nota bene zijn eigen familielid. Hij liet daarentegen tijdens zijn gehoor in het kader van huidig tweede verzoek uitdrukkelijk noteren dat er *“geen nieuwe elementen zijn”*. Verzoekers bieden hiervoor geen, laat staan een afdoende uitleg.

De Raad verwijst voorts voor wat betreft het beweerde vermoorde familielid naar hetgeen hierover reeds in de beschikking werd opgemerkt (in de punten 4 en 8), en stelt vast dat verzoekers hier niet in het minst concreet en inhoudelijk op ingaan. Zij brengen er niets concreets en dienstigs tegen in. Het ter zitting louter en alleen herhalen dat een familielid van verzoeker werd vermoord, is vanzelfsprekend niet van aard op die concrete vaststellingen in de beschikking een ander licht te werpen.

5.3. Verder herhalen verzoekers dat een oom in El Salvador politiek actief is en ze menen dat dit een bijkomend probleem vormt, maar zij gaan niet in het minst in op wat hierover eerder in de beschikking onder punt 4 wordt opgemerkt en concretiseren dus nog steeds op geen enkele wijze hoe het politiek activisme van deze oom een impact zou hebben op hun nood aan internationale bescherming. Zij doen niet de minste poging of moeite om hiertegen iets in te brengen. De Raad verwijst wat dit element betreft dan ook naar de

beschikking, een grond die bij gebrek aan enig inhoudelijk verweer ertegen vanwege verzoekers onverminderd overeind blijft.

5.4. De Raad stelt nog vast dat verzoekers op generlei wijze het beweerdde psychisch lijden van verzoeker weten te staven. Waar verzoekers menen dat met de psychologisch zwakke positie van verzoeker, waarvan dus geen bewijs voorligt, onvoldoende rekening werd gehouden, ontwikkelen zij in wezen een nieuwe argumentatie die niet eerder in hun verzoekschrift werd uiteengezet. Het verzoek tot horen strekt er echter niet toe om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Het betreft louter algemene kritiek en argumentatie die verzoekers geenszins aantonen en die geen afbreuk doet aan wat in de bestreden beslissing omtrent de beweerdde mentale problemen van verzoeker werd uiteengezet. Verzoekers verklaarde mentale problemen bieden overigens geen verschoning voor o.a. het niet of pas zeer laat aanhalen van enkele zeer essentiële elementen in hun relaas.

5.5. De algemene opmerking ter zitting van verzoekers dat hun verklaringen in hun totaliteit correct en geloofwaardig zijn, kan, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet worden gevolgd.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 14 november 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES